

საქართველოს სახალხო დემოკრატიული რესპუბლიკის ცენტრალური საარჩევნო კომისია

**არჩევნები ივალისაში**

პაპის ოღარი, მამის ღოღარი  
ღლეს დე-გასპერის რომში რომ არი,  
პრესა, სიცრუე და თვადღმაქცობა  
ერთი ზონარით შესაკონარი,

ღრუბლების ადუა, რადიოტადლა  
ღვთის რისხვასავით გასავონარი,—  
იბრძოდა ისევ, რომ შეეცდინა  
ხაღბი ნატანჯი და ნაომარი...

მაგრამ მშრომელი კაცი ღინჯია:  
მხოლოდ მშვიდობის გზა აირჩია!  
**გოგოთურა მიგრია უღ**

ნ ი ა ნ ბ ი





ბარონ მიუნხჰაუზენი—აფსუს, რა პირველია დავკაოგე!..

### ბიძის ბარათი

— საგანი მოამზადე და ისე მოდი. — ცივად უთხრა გამომცდელმა ნიკოს და გარეთ ისე აულეღვებლად გამოუშვა, თითქოს ბუხვალტერიაში სტიპენდიის ასაღებად გზავნიდა.

ეს იყო გუშინ. დღეს კი, გამომცდების ჩაბარების უკანასკნელი დღეა. რა ქნას? სტიპენდია ამ სემესტრშიც ეკარგება. ამხანაგებს უცებ მოსწყდა და გოკიელისებური სისწრაფით მეორე კორპუსისაკენ გაიქცა, პარტიზურის მდივნის (თავისი ღვიძლი ბიძის) კაბინეტის კარები სწრაფად შეაღო და ბიძას სულმოუთქმელად მიაყარა:

— ვილუპები, საგანი ჩასაბარებელი მრჩება, დამეხმარე, მიშველე! მეტი ხომ არაფერი მითხოვია ჩემს სიცოცხლეში!

ბიძამ დიდხანს უყურა ძმისშვილს. ამ დიდ ხანში სამჯერ გააცია და გააცხელა ნიკოს, პარტიზურის მდივნის სახეზე კი ჯერ სიბრაზის ალმა გადაიბრინა, შემდეგ სიბრაღის... შემდეგ ქალაქზე წითელი ფანქრით დაიწყო წერა:

„ეს სტუდენტი ჩემი ძმისშვილია...“

ნიკო სიხარულისაგან უნებურად შეტოკდა და ტკბილ ოცნებაში გახვეულმა ქალაქს თვალები მოსწყვიტა.

სულ მალე ბიძამ დახურული უმისამართო ბარათი გადასცა და უთხრა: „ყველა გამომცდელის მისამართით არისო“. ათიოდე წუთის შემდეგ ნიკომ თავისი თავი გამომცდელის მაგიდასთან აღმოაჩინა. დაჯდა, ბილეთი აიღო და გამომცდელს ბიძის ბარათი გაუწოდა. ამ უკანასკნელმა ბარათი ხელშიც კი არ შეატრიალა, მაინც გვერდზე გადადო...

ნიკომ ზოგი ყურმოკრულით, ზოგი თავისით, ფეხდაფეხ გამოგონილი ცოდნით ყველა საკითხი „ამოწურა“, მაგრამ ლექტორმა მაინც ორიანი შესთავაზა! აბა უყურეთ, რანაირი გამომცდელია! არ იფიქრა, რომ ალელვებულ ნიკოს უქირდა მიმზიდველობის კანონის აღმოჩენა, — ნიუტონის თავი ხომ არ ება? მერე ეს ბარათი? რატომ არ კითხულობს ბიძის ბარათს?

— წერილი წაიკითხეთ, პატივცემულო ლექტორო... — შებედა მან ბოლოს.

აი, კიდევ ხათაბალა! „წერილს დირექციის წინაშე წავიკითხავო“. — ცივად უთხრა გამომცდელმა. ნიკოს თვალი და-

უბნელდა: ეს ხომ მისი და ბიძის ერთად შერცხვენა იქნებოდა! შუბლზე თითი მიიღო და წელან თუ მიმზიდველობის კანონის „აღმოჩენას“ ცდილობდა, ახლა ამ უბედურებიდან თავის დაღწევის ხერხის აღმოჩენაზე დაფიქრდა. რამდენი შიშის და ალელვების ოფლი დაღვარა, ნუ იკითხავთ, მხოლოდ ის წერილი მაგიდიდან ისე გააქრო, რომ კიოსაც კი შეშურდებოდა. დერეფანში გამოსულმა წერილი გულზე მიიკრა და თავისუფლად ამოისუნთქა.

მაგრამ ფიქრის დრო სად იყო? დოცენტი ბარათს მოიკითხავდა, დეკანტი — გამომცდების შედეგებს, ხოლო ნიკოს კი — ორიანი.

„ყველა გამომცდელის მისამართით არისო“ გაიხსენა ბიძის სიტყვები და ახლა პროფესორის მაგიდასთან გაჩნდა.

— პატივცემულო პროფესორო, თქვენი დოცენტი შესაფერ ნიშანს არ მიწერს, გთხოვთ გამომცადოთ.

„დაბრძანდით“-ო უთხრა თუ არა კეთილმა პროფესორმა, ნიკომ მაშინვე ბარათი გაუწოდა.

— როგორ, დახმარების თხოვნაა? — იკითხა პროფესორმა და სახე აუწითლდა.

— არა, პატივცემულო პროფესორო, ცოტაოდენი პროტექციის... თქვენი ძვირფასი მეგობრისა და ჩემი ბიძისაგან...

— მე ასეთი მეგობრები არა მყავს! — გაბრაზდა პროფესორი, ბარათს ნაპირი ჩაახია და თვალი გადაავლო.

„გასტეხს ქვასაცა მაგარსა“, გაიფიქრა ნიკომ, როცა პროფესორის სახეზე ღიმილი დაინახა. ამ უკანასკნელმა კი ხმამაღლა წაიკითხა ბარათი:

„ეს სტუდენტი ჩემი ძმისშვილია. ზუსტად შეამოწმეთ მისი ცოდნა და დაუწერეთ მხოლოდ ის ნიშანი, რაც ეკუთვნის!“

— დაბრძანდით, აიღეთ ბილეთი. — ღიმილით მიმართა პროფესორმა სახეგადაფითრებულ ნიკოს, რომელმაც „უკაცრავადის“ თქმა ძლივს მოახერხა და სათაკურზდან მოულოდნელად გამომბტარ წრუწუნასავით კარებს მიაშურა.

უჩინებარნი





# ქ ი მ გ უ ა

ვარდისუბნელი დათა ყანჩაშვილი, რომელსაც ქალაქი წვერ-  
ულვაშის გამო წითელ დათას ეძახდნენ, შუახანს მიღწეული,  
კარგად შენახული კაცი იყო.

ლაქლაქა დოყებზე ნაოჭის კვალი არსად დაჰკრავდა. თვა-  
ლები მუდამ კეთილად უცინოდა და სიტყვა-პასუხიც ისეთი ჰქონ-  
და, მაშა-აბრამის ბატკანი გეგონებოდა.

ჩვიდმეტი წელიწადი შესრულდა, რაც დათა ყანჩაშვილი  
კოლმეურნეობის წვერი იყო და ჯერ ერთხელაც გუთანს არ მოჰ-  
კიდებია, ხელში ნამგალი არა სჭერია.

საკუთარ ვენახში თუ წაიმუშავებდა დროდადრო თავშესა-  
ქცევად.

ვაზის ჩამოვარდნილ რქას ჭიგოზე შეახვევდა, ან კიდეც  
ლობეში წაქცეულ მარგილს ძირს ჩაუნაცვებდა.

მერე ჭიღოებზე წამოწვებოდა, გალიმებული შესცქეროდა  
რქანაყარ ვაზებს და ასე გალიმებულს ძილი შეეპარებოდა.

— გაცივდები, კაცო! — ძილში ჩაესმოდა და ორად გაკე-  
ცილი ლაზრი მხარზე რბილად დაეცემოდა.

დათა ყანჩაშვილის ცხოვრება თავიდანვე ისე მოეწყო,  
რომ იგი კოლმეურნეობის საწყობსა და მარანს არ გამოვლიდა.

მარტო მოხერხება ან ბედი დიდხანს ვერ შეინახავდა ასე  
უშფოთველად დათა ყანჩაშვილს, რომ ერთი საღოცავი ხატი  
მასაც არა ჰქონოდა.

რაგინდ გასჭირვებოდა, კოლმეურნეობის ბელდიდან მარც-  
ვალს არ წაიღებდა.

რამდენი რევიზორი მოულოდნელად თავს დასდგომია წითელ  
დათას. ერთი მისხალი ყველი ან ხორბალი არ დაჰკიდებია არას-  
დროს.

ერთი ხელადა ღვინო მეტ-ნაკლები არ მოუვიდოდა მარანში.  
სახელმწიფოსთან იგი მუდამ პირმართალი გამოდიოდა,

მაგრამ დიდ ცოდვად არ მიიჩნდა, თუ ხორბლის გაცემის დროს  
მისი სასწორი ყოველთვის მართალს არ იტყობდა.

განა ვერ ხედავდა გაბიდაური, რომ წითელი დათა წმინდა  
სული არ იყო, მაგრამ ხმას არ იღებდა: სახელმწიფოს არაფერი  
აკდებოდა, კოლმეურნეობის საწყობიც არაფერს კარგავდა —

მამ რა ენაღვლებოდა, თუ ყანჩაშვილი ხანდახან ღვინოს მო-  
ნათლავდა ან თაფლში სიმინდის ფქვილს შეურევდა, რომ წო-  
ნაში მეტი გამოსულიყო.

არავითარი გართობა და დროს ტარება დათამ არ იცოდა.  
წვეულებში მხოლოდ მაშინ წავიდოდა, თუ იქ საჭირო კაცი  
ეგუდებოდა.

ნარდის სათამაშოდ მხოლოდ მაშინ მოიცდიდა, თუ ვინმე  
დიდვაცს ეთამაშებოდა.

მეზობელმა არ მაჯობოსო, ამ შიშმა სიცოცხლე გაუმწარა  
დათა ყანჩაშვილს და ყველა დიდვაცთან ისეთი დაქუცი ასწავ-  
და — ნემსში მახათს გააძვრენდა.

შარშან წითელ დათას თვალში მოუვიდა დამზადების  
აგენტის თანამდებობა.

მან იცოდა, ეს საქმე მართალი გზით არ გაკეთდებოდა.  
ამიტომ გაბასწყვიტა, რაღაც უნდა დაჭდომოდა, რაიკომის მდი-  
ვანი კლიმენტი გოგუა მოეთაფდა, მისი გული მოეგო და სანა-  
ელს მიიღწია.

მაგრამ საიდან, როგორ! ეს აგრე ერთბაშად ვერ მოიფიქრა  
დათა ყანჩაშვილმა.

სწორედ ამ დროს მისი ცოლი მოლოგინდა, წითელ დათას  
მეოთხე ვაჟი შეეძინა და შეიძლება ამ ამბავს დიდი ზეიმი და  
ღრეობა არ მოჰყოლოდა ყანჩაშვილების ოჯახში, მაგრამ ერთ-  
ხელ, როდესაც ცოდ-ქმარი ვახშმად ისხდნენ და ბიჭის სახელს  
ეძებდნენ, დათამ ტაში დაჰკრა და გახარებული წამოვიარდა:

— ამ ბიჭს იმისთანა სახელს დავარქმევ, ჩვენს ბელს ძალდი  
არ დაჰყუფსო!

— ისეთი რა იპოვნე, კაცო, გამაგებინე!  
— ბიჭმა იცის! — ჩაიციხა დათამ და მეორე დღესვე  
დიდი წვეულების თადარიგს შეუდგა.

პირველი ვაჟი რომ შეეძინა, მაშინ არ გადაუხდია ყანჩა-  
შვილს ამგვარი ღვინო. არც ასეთი ძვირფასი სტუმრები ჰყოლია-

შუა ქეთუში რომ იყვნენ, დარბაზში ჩვილი ბაღლი შემო-  
იყვანეს, „ჩვენი შეკრების მიზეზი“, როგორც თამადამ გამო-  
აცხადა.

დათა მაშინვე წამოგა და ბიჭუნა პირველად კლიმენტი  
გოგუას მიუყვანა, როგორც ყველაზე პატივსაცემ სტუმარს.

— დამცინოდნენ, ამხანაგო კლიმენტი, დაბერილი, მაგ-  
რამ ხომ ხედავთ, ერთი ფაქვაცი კლიმენტი ვარქუქე საქართველოს!

— ყოჩალი კაცი ხარ, დათა, ყოჩალი! — შეაქო გოგუამ.  
თამადამ კვდიდან ვეება ყანწი ჩამოიღო და მასპინძელს  
გასძახა:

— შენი ბიჭის სახელი მითხარი, დათა! სახელი ახლავ  
უნდა დავანათლოთ!

— კლიმგო! — მაშინვე მიუგო მასპინძელმა.

— რაო, რა ჰქვია?

— კლიმგო! — გაიმეორა დათამ და რაიკომის მდივანს  
გადახედა.

— ეს სადაური სახელია, კაცო! — გაოცდა გოგუა.

— ვერ მიხვდით, ამხანაგო კლიმენტი? — ხმადაბლა უთხრა  
დათამ და მთელი სახე ღიმილში ჩაუდნა.

— პირველად მესმის მე და ჩემმა ღმერთმა!

— თქვენი სიყვარული და პატივისცემა, ამხანაგო კლი-  
მენტი, სამუდამოდ უნდა დარჩეს ჩემს ოჯახში! ამიტომ ჩემი  
შვილის სახელი, — დათამ ხმას უფრო დაუწია და ბაგეზე ისევ  
იმ ტკბილმა ღიმილმა გადაურბინა: — თქვენი გვარისა და სახე-  
ლის პირველი ასოებიდან შევადგინე! კლიმ — გო! კლიმენტი  
გოგუა!

გოგუამ არაფერი უთხრა, მხოლოდ ერთი კი შეხედა თვა-  
ლებში სახეგაბადრულ მასპინძელს და რალაც უცნაურად გაეღიმა.

\* \* \*

დათა ყანჩაშვილი რაიკომში მეორე დღესვე გამოიძახეს.  
სასიკეთოდ ენიშნა ეს ამბავი დათას და ისე თამადამ შეა-  
ლო გოგუას კაბინეტის კარი, თითქოს ნათლიმამის ოჯახში  
შედიოდა.

შვევდა თუ არა, რაიკომის მდივანმა ჯერ სკამი მიანოდა,  
მერე წინ ქალაღი და კადმისტარი დაუდო და სუსხიანად უთხრა:

— დაჯექი და დასწერე, შენს შვილს კლიმგო რატომ დაარ-  
ქვი!

დათას ეგონა, მეხუმრებო და მედიასავით წინ გაუგორდა.

— ცუდი კაცის სახელი დავარქვი თუ!?

— ტყუილად იცინი, დათა! — ხმა შეიმალდა გოგუამ: —  
დანერე!

— რა დავაშავე, ამხანაგო კლიმენტი!

— მაგას ამ საღამოს ბიურო განიხილავს! — მოკვდ  
მოუჭრა რაიკომის მდივანმა.

ყანჩაშვილს ფერი ეცვალა. გულმა მაშინვე უთხრა, სა-  
ქვეყნოდ თავის მოჭრას გიპირებენო.

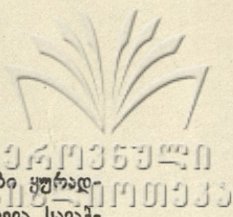
წამოგა და სიტყვა ძღვის იპოვნა:

— ახლა არაფერი არ შემიძლია, ამხანაგო კლიმენტი, შინ  
დავწერ და საღამოს მოგართმევთ.

პასუხს აღარ დაუცადა, ქუდს ხელი დაავლო და კარი სახნ-  
რაფოდ გაიხურა.

წავიდა და წავიდა. იმ დღიდან დაგოდეხიდან გადაიკარგა.  
სანამ კლიმენტი გოგუა სხვა სამუშაოზე არ გადაიყვანეს,  
წითელი დათა დაგოდეხის რაიონში გამოჩინას ველარ ბედავდა.





ნაკლები ყურადღება ექცევა საჯაროების გამოცდილი კადრებით დაკომპლექტებას. იყო შემთხვევები, როცა მაღალხეობში სამუშაოზე შიღეს შემთხვევითი პირები — ბალეტის ყოფილი მსახიობები და ცირკის მასხარა.

— განა რა საქონელი მიიღო ჩვენმა მიწამ, რომ ამდენი ხალხი ეხევა?!

— რა საქონელი, რის საქონელი, ძველი ხელობა გაიხსენა და ქესატად რომ არ დარჩეს, მუშტარს იწიდავს!

### საჭამიასერი

— რაკი სოფელს საჭამიასერი ქვია, ჩვენც შესაქმელად უნდა წავატანოთ პირო, — ჩაულაპარაკა კოოპერატივის გამგეობის თავმჯდომარემ ა. ზაქარეიშვილმა სოფლის მაღაზიის საწყობის გამგეს რ. კვინტრაძეს და „საქმეს“ გზა მისცეს.

შედეგი ერთი წლის შემდეგ გამოაშკარავდა: ა. ზაქარეიშვილმა და რ. კვინტრაძემ მრავალი ათასი მანეთი მიითვისეს. საგამომძიებლო ორგანოებმა მალე გაუფუჭეს მადა, თორემ ისინი მართლაც შეჭამდნენ საჭამიასერის სოფლის კოოპერატივს...

მაგრამ საქმე ამით არ დამთავრებულა: ჭამის მადა აქ მოძრავი აღმოჩნდა: სოფლის საფოსტო განყოფილებისა და შემნახველ სალაროსაკენ გადაინაცვლა. ამ სიმპათიურ დაწესებულებების გამგემ ნ. ნაცვლიშვილმა კოლმეურნეთა დანაზოგები და გასაცემი პენსიები თავის ჯიბეში მოათავსა.

ნ. ნაცვლიშვილსაც რევიზიამ მოუსწრო. აბეზარი რევიზორების „გასტუმრებამდე“ მან სესხად 7.000 მანეთი გამოართვა მაღაზიის საწყობის გამგეს, მაგრამ დანაკლისის დასაფარავად ეს თანხა საკმარისი არ აღმოჩნდა და ნ. ნაცვლიშვილი თვითონ გაისტუმრეს სადაც საჭირო იყო. საწყობის გამგეს კი აღარავინ ჩაასესხა ფული და შვიდი ათასი მანეთი სახლიდან მოიტანა სალაროს შესავსებად. აი, რას ნიშნავს „თავშენახული“ კაცი.

საჭამიასერზე ჭამა და სერი არც ამით დამთავრებულა. ჭამისა რა მოგახსენოთ და „სასერიო“ ამბები ახლაც მრავლადაა.

საჭამიასერელებს გვაქვს კლუბი, ბიბლიოთეკა, სადაც... მაგრამ გადავავლოთ თვალი ჯერ კლუბს.

აქ ისე წვიმს, როგორც გარეთ და კინოსურათის ჩვენების დროს უქოლგოდ არავენ მოდის. როცა კლუბი მაყურებლებით გაიჭედება (ეს კი ხშირად ხდება) ადვილად მოსალოდნელია ბოძებგამოცლილი და დამპალი იატაკის ჩანგრევა. შეიძლება საექიმო პუნქტი სწორედ ამიტომაა მოთავსებული სამკითხველოს დარბაზში, რომ დაზარალებულებს ადგილზევე გაუწიოს დახმარება?

კლუბის შეკეთებაზე თანხები გამოყოფილი — ამბობენ, მაგრამ კლუბი რომ დასანგრევადაა გამზადებული — ამას თვალთ ვხედავთ, თანხები კი, აბა, სხვის ჯიბეში საიდან გამოჩნდება?

ჰო, პატარა ცნობა საექიმო პუნქტის შესახებაც. ამ პუნქტს საკუთარი შენობა ჰქონდა სოფლის აფთიაქის გვერდით. ჩონბატაურის ჯანმრთელობის განყოფილების მითითებით აღნიშნული შენობა დაანგრეეს, ფიცრები და კრამიტი ცისქვეშ დაყარეს და პუნქტის თანამშრომლებს გამოუცხადეს:

— სანამ ახალი საავადმყოფოს მშენებლობა დამთავრდება, კლუბში მოთავსდით, მხიარულად იქნებითო. მართლაც „მოთავსდნენ“ ისინი, მართლაც მხიარულად არიან თვითონ თუ არა, მათი შემხედვარენი მაინც. საავადმყოფო 1945 წლიდან შენდება, შენდება და დღესაც არ უჩანს სასიკეთო პირი. რა გაეწყობა, დავჯცადოთ, როდისმე ხომ ექნება ბოლო მოლოდინს!

ასეთი სასერიო ამბებით შემომეგება ნიანგის ჩიტკორეს-პონდენტი საჭამიასერში.

როსტომ ჟენია





ხელქვეითი თავის უფროსს ახლდა ერთხელ სანადიროდ, მოიარეს მთა და ბარი, ტყე, ჭალა და სანაპირო.

ბოლოს, როცა დაღლილებმა წყაროს პირას ნახეს ჩრდილი, ხელქვეითი თავის უფროსს მიუბრუნდა დაღრეჯილი:

— „იცით, პეტრე ბართლომეს ძეგ? თქვენი ყურში დაიღალა“, — პატრონს თვალით ანიშნა და პირუტყვისკენ დაიხარა:

— „ქუცი, ქუცი, შე საბრალო, ცოდო კი ხარ კაცის ხელში, ცისმარე დღე დაოთხილი რომ დარბიხარ ამ სიცხეში.

რად წკმუტუნებ, შე ლაქუცავ? შეხეთ, შეხეთ, მთლად გამლოკა“, — და უფროსის დასანახად მიუშვირა ძალს მან ლოყა.

— „დაიღალა, ბართლომეს-ძეგ, მაგრამ რა ჰქნას, უთქმელია, დილით ძილიც არ ვაცალეთ, წამოვავდეთ უთენია.

ვერ უყურებთ როგორა თვლემს? ეტყობა ეგ აქ იძინებს, ყეფის თავიც აღარა აქვს, კუდსაც ველარ აქიციანებს.

მაგის ცოდვით ვიფერფლები, გული მექცეს ლამის ნაცრად, მოდი ყურში დაისვენოს, დღეს მე ვირბენ მაგის ნაცვლად“.

\* \* \*

თუ ამ კალმის ნაშმაკარს ჩვენ გონების თვალთ განვსჯით, რა მორალი შეიძლება ჩავაქსოვოთ ამ იგავში?..

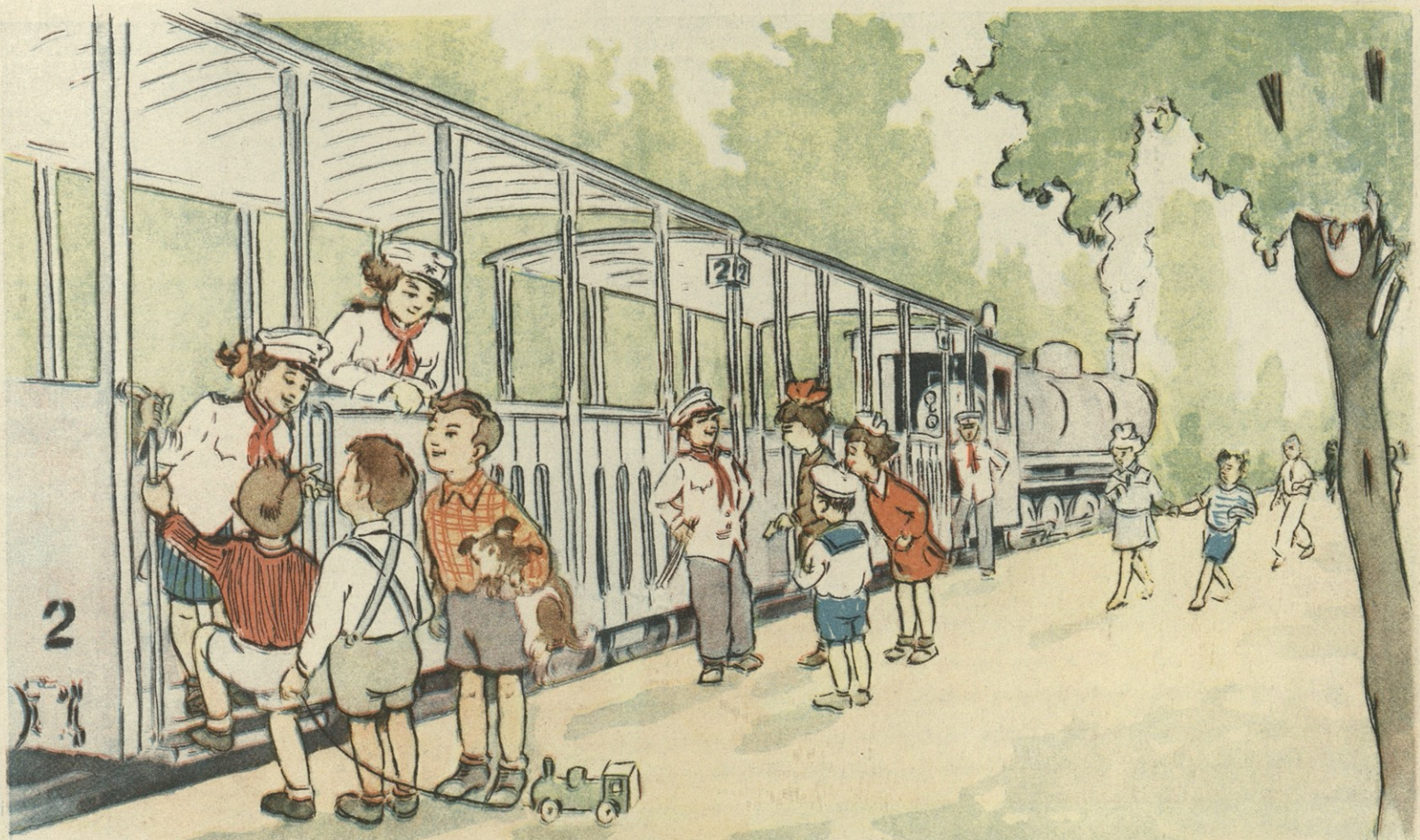
თუმც ეს იგავს სულაც არ ჰგავს, თქვენ რომ ლექსის პუკარში ნახავთ, — ეს ცხოვრების სინამდვილის უტყუარი ასლი გახლავთ!

მის. გოგიაშვილი

## მიზაქოთ გავხვებს!

ნახ. ა. კანდელაკისა

საგარეუბნო მატარებელთა შემადგენლობები დროზე ადრე ივსება ხალხით. ამ უწყესრიგობას ყურადღებას არავინ აქცევს.



— მოიცათ, ბავშვებო, ვაგონში ჩაჯდომა ჯერ ადრეა, აქ ნამდვილი რკინიგზა კი არ არის, საბავშვოა, წესრიგი უნდა დაცვათ!





# ავტომობილები

თბილისში პაპანაქება სიცხე დაიჭირა. კაცს სული ვერ მოუტყვამს, სიცხის კორიანტელს აყვავებულ ვარდისთვის ფოთლები შეუტყვნია. არის საგზურების ძებნა, გეოგრაფიულ რუკებზე საკურორტო ადგილების შერჩევა, სააგარაკოდ ამხედრებული ქალების იერიშები და სხვა არასასიამოვნო, თუ სასიამოვნო მოქმედებანი.

თბილისის ავტოშემკეთებელმა ქარხანამ ადრევე მიიღო ზომები ქარხანაში შესაკეთებლად ჩასაბარებელი ავტომანქანების შოფრების სიცხე-პაპანაქებისაგან გადარჩენისათვის. ქარხანაში მისასვლელი ქუჩა ჯერ კიდევ მარტში გაივსო „დამსვენებლებით“, — საქართველოს სხვადასხვა კუთხიდან ჩამოსული ავტომანქანებით. გამოცდილი ავტომძღოლები „ავარაკზე“ მომზადებულნი წამოსულან, მანქანებზე სახელდახელო კარგები მოუწყვიათ, ჩრდილი გაუკეთებიათ

და მხარეთმცოდნე წამოწოლილი „მზიარულად“ გაჭყურებენ ერთმანეთზე მიწყობილ შინაგანი და გარეგანი ავადმყოფობით დასნეულებულ რიგში მდგომ ავტომანქანებს.

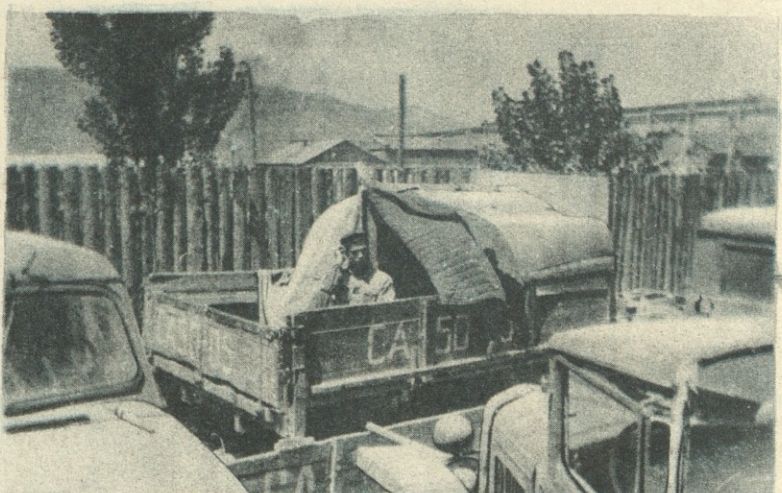
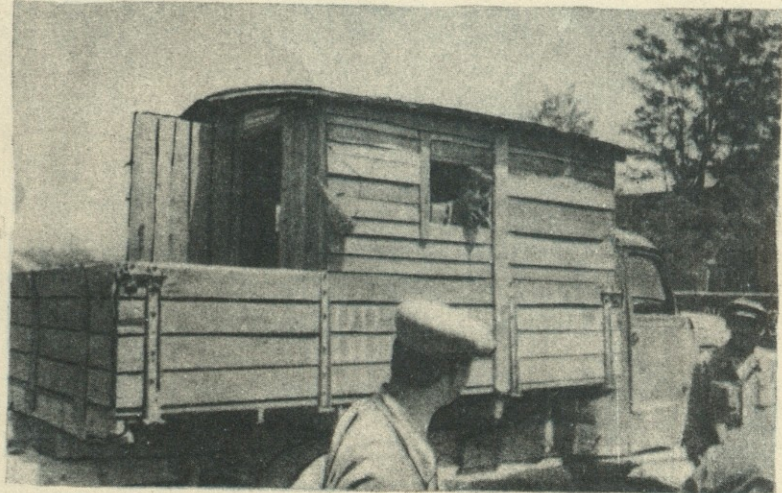
ზოგიერთი „დამსვენებელი“ უკვე მესამე თვეა ტკბება თბილისელთა მასპინძლობით, მანქანის საბარგულზე მოწყობილი მოწყენილი გაჭყურებს ავტომანქანების მისაღებ პუნქტს და მზიარულად იძახის: „გარდაგვხდა ვადასახდელი, აწ უარესსა მოველიო“.

ამ რამდენიმე ხნის წინ ქარხნის დირექციის მიერ გამოყოფილი იქნა ჯილდო ყველაზე უფრო დიდი ხნით რიგში უმინოდ მდგომი ავტომანქანის დასაჯილდოებლად. ეს საპატიო ჯილდო მიიღო მანქანა გლ 08-17-მა (ვათავსებთ ფოტოსურათს), რომელიც ოთხი თვეა ისვენებს ქარხნის მისადგომებთან. ჯილდო არ მიუღიათ იმ ავტომანქანებს,

რომლებიც ჯერ მხოლოდ ორი და სამი თვეა რაც ელოდებიან რიგს.

ბოროტი ენები ამბობენ — შეკეთების გარეშე დარჩენილ ავტომანქანებს უმოქმედობისაგან ჟანგი სჭამს და მათ ავტომძღოლებს კი ჯავრიო. ნიანგი ღრმად არის დარწმუნებული, რომ ქარხნის დირექცია როგორმე „ასწავლის ჭკუას“ ამ მანქანების ჯიუტ მეპატრონეებს, დაწესებულების ხელმძღვანელებს, რომლებიც ყოველგვარი ტექნიკური ნორმების გარეშე გზავნიან თბილისში შესაკეთებლად უკვე „გარდაცვლილ“ მანქანებს და უარის მიღების შემდეგ ვიღაც პროტექტორს ელოდებიან, რომ გინდა თუ არა მიაღებინონ სარემონტოდ თავიანთი მანქანა.

მძლოლიც ადამიანია, ამხანაგო ორგანიზაციათა ხელმძღვანელებო, სხვა რომ არა იყოს რა, თვეობით მისი მოცდენა სახელმწიფო დანაშაულია.



პირველ სურათზე აღბეჭდილია საბარგო მანქანა, რომლის პატრონს, როგორც ეტყობა, ადრევე ჰქონია გამოცდილება თბილისში სარემონტოდ მოცდა-მოცდენისა და მანქანა კაპიტალურად მოუშვადებია ბუნების ყოველგვარი საშიში მოვლენების წინააღმდეგ. მეორე მანქანის პატრონი კი, როგორც ჩანს, გამოუცდელია და როცა მისი მანქანის მძლოლი ექვს თვეს უშედეგოდ ცდის შემდეგ უკანვე დაბრუნდება, მიღებული ავტორემონტამოცდილება მომავალ სარემონტო წლისათვის მასაც მოაფიქრებინებს ახალი საფარ-კონსტრუქციის შექმნას.



1951 წლიდან ქ. თბილისის კიროვის რაიონის საბინაო სამმართველოს № 133 სახლმმართველობასა და თბილუნვერ-მალის დირექციის შორის ცხარე დავა წარმოებდა. სახლმმართველობა უმტკიცებს მოწინააღმდეგეს, — ლესელიძის ქ. № 30-ში მოთავსებული დარაბა თქვენ გეკუთვნიოთ, ხოლო თბილუნვერ-მალის დირექცია ათი ხელით უბრს ამბობს შემოთავაზებულ წყალობაზე და დარაბის აბრაზე უთითებს, რომლის მიხედვით დარაბის მეპატრონეთ თბილკეგებავრობა გვევლინება. მართალია, 1951 წელს სახლმმართველობასა და უნივერ-მალს შორის ხელშეკრულება დაიდო იმ დარაბის თაობაზე, მაგრამ უნივერმალმა დარაბა ვერ მიიღო მხოლოდ იმის გამო, რომ კვებავრობამ არ მოისურვა მისი განთავისუფლება.



ო რ ა ტ ო რ ი — ჩვენი დირექტორის უყაირათობა, ამხანაგებო, ის უყაირათობა განსავთ...  
თ ა ვ მ ჯ დ ო მ ა რ ე — ჩეკლაშენტი გავითვდათ, ამხანაგო, ჩეკლაშენტი...

ჩეკლაშენტი

1951 წლის მეოთხე კვარტალისა და 1952 წლის პირველ და მეორე კვარტალების საიჯარო ქირა 6173 მახეთის რაოდენობით საბინაო სამმართველომ, როგორც ურჩ გადამხდელს, ძალით აართვა უნივერმალს მიმდინარე ანგარიშიდან. მრავალი მიწერ-მოწერისა, დავისა და სასამართლოებში საჩივრების შეტანის შედეგად უნივერმალმა შესძლო უკან მიეღო წართმეული თანხა.



ო რ ა ტ ო რ ი — ... ის უყაირათობა განსავთ, რომელიც მისმა მტრებმა შეთხზეს...  
თ ა ვ მ ჯ დ ო მ ა რ ე — განაგრძოს ამხანაგმა, საქმიანად ლაპარაკობს...

გასული წლის ორმა უკანასკნელმა კვარტალმა მშვიდობიანად ჩაიარა. და აი, წელს, სახლმმართველობამ კვლავ ძალდატანებით მიიღო უნივერმალისაგან კვებავრობის გადასახდელი პირველი კვარტალის საიჯარო ქირა — 1612 მახეთი.

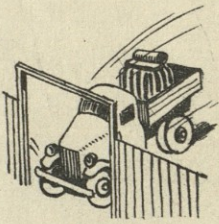
სახლმმართველობა № 133 სიონის ქ. № 7-შია მოთავსებული და იმ დარაბიდან სულ რაღაც ათიოდე ნაბიჯის დაშორებით იმყოფება. კარგი იქნება სახლმმართველმა ამხ. გ. ვარკუშიანმა გზად გავლისას მაისც წაიკითხოს, თუ ვის ეკუთვნის ლესელიძის ქ. № 30-ის დარაბა და ამით თავიდან ააცილოს ორ ორგანიზაციას აურზაური არაფრის გამო. რასაკვირველია, ჭკვიანი კაცი ასე მოიქცეოდა.

გ. სიმონიძე

ჩვენი ეზოს თავგალსაველი

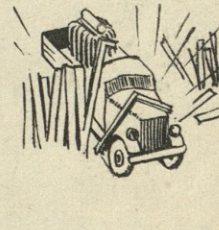
ეს ეზო თბილისში, ნინოშვილის ქუჩაზე № 26-ში მდებარე რამდენიმე შენობის გასაღვეარს წარმოადგენს. იგი, როგორც ზოგჯერსენებათ, საბინაო სამმართველოს გამგებლობის საგანს შეადგენს და მრავალ ტანჯვათა და თავგადასავალთა გადამტანი გახლავთ.

რის ლობე თითქმის მზად იყო, ალყაფის გაკეთებადა აკლდა. და, აი, უცებ ვილაცა ჭკუის კოლოფს სამმართველოში აზრი დაებადა, რომ ლობის მასალიდან შეიძლება აშენდეს ნავის დასაწვავი ლუმელიც!



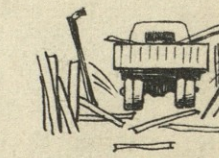
— რად უნდა ეზოს ლობე, შემოულობავ ეზოს ვინ მოიტაცებს? არ ჯობია ეგ ლობე დავანგრიოთ და ნავის საწვავი დიდი ლუმელი ავაგოთ ისე, რომ მეზობელი სახლებიდანაც აქ მოვზიდოთ ნავები და დავწვათ?

— ჯობიაო, — დაასკვნეს, აშენებული ლობე დაანგრის, აგურებისაგან ლუმელი აავსებს, შეამოწმებს და ახლა ისიც დაასკვნეს, რომ ლუმელი არ ვარგაო. ამიტომ სახლმმართველებმა ლუმელიც დაანგრის და აგურები სადღაც გააქარეს.



კიდევ მოხდა საკვირველი ამბავი: ამ ცოტა ხნის წინ ჩვენმა საბინაო სამმართველომ, ეტყობა შეიბრალა ეს მრავალწამებული ეზო და ახლა ფიცრის ლობე შემოავლო, ნამდვილი ლობე, შესავალი კარებიც კი, ჰა, ის იყო უნდა გაეკეთებინათ, რომ „თელასის“ მეორე საექსპლოატაციო უბნის მუშაკებს ტრანსფორმატორის შემოტანა დასჭირდათ ჩვენს ეზოში. შემოეტანათ, კეთილი იყოს მათი განზრახვა, ვინ დაუშლიდა?

მაგრამ ჩვენს „დაშლას“ ვინ უყურა, შემოაქენა ვილაც ხულიგანმა შოფერმა თავისი ტრანსფორმატორიანი მანქანა და მთელ გასაღვეარზე მოგლიჯა, მიღწე-მოღწეა და მიყარ-მოყარა ჩვენი ახალი ლობე. მიღწე-მოღწეა და წავიდა. ის ხულიგანი შოფერი თურმე იმით „დასაჯეს“, რომ მის დაუსწრებლად ოქმის შედგენა მოისურვეს. გაფანტული ფიცრები კი დღესაც ყრია ეზოს შემოსავალთან და, ალბათ, იმ ძველი აგურებით გაქრობას ელის.



ე-ებს! ჩვენი ეზოს თავგადასავალი სტალინის რაისაბინაო სამმართველომ რომ იცოდეს, თუნდ ქვის გული ჰქონდეს, მაინც გული აუჩუყდებოდა.

ს. ორნაშვილი

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниванги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1953 წ. 20/VI. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შეკ. № 1332 გამოც. № 11 ტირ. 15.000 უფ 04980.





## საბერძნეთში

საბერძნეთში ჯერ კიდევ არ აღუდგენიათ ომის დროს დაზარებული მრავალი სკოლის შენობა. სახელმწიფო შემოსავლის დიდი ნაწილი კი სამხედრო ხარჯებს უნდება.

— იქით უძველესი ძეგლი გახლავთ, ბატონებო, რომელიც მეოთხე საუკუნის მესამე მეოთხედს ეკუთვნის ჩვენს წელთაღრიცხვამდე. ეს კი ჩვენი საუკუნის მეორე მეოთხედის ძეგლია და ახალი ომისათვის მზადებით გამოწვეული ხისბაგლეი..